

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΣ

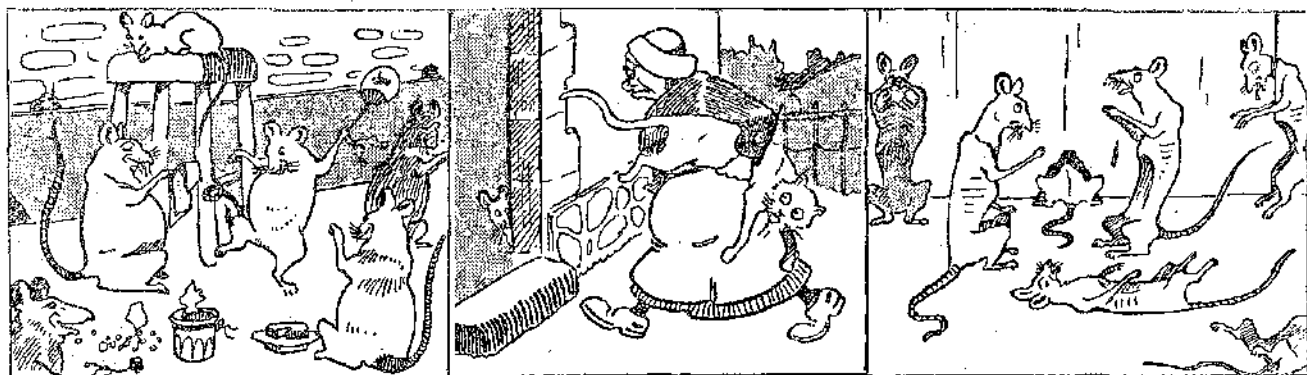
Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ'ἔχουσαν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς καίδας.

Περίοδος Β'.—Τόμος 17ος

Ἐν Ἀθήναις, 3 Ἀπριλίου 1910

Ἔτος 32ον.—Ἀριθ. 18

ΤΟ ΑΝΔΡΑΓΑΘΗΜΑ ΤΩΝ ΠΟΝΤΙΚΩΝ

Ὁλόκληρη φυλὴ ποντικῶν ἐξέσθε πλουσιόπαρχα εἰς ἓνα μεγάλο ἐφοχιδὸ σπίτι καὶ ἔκαμνε θρασον ἀπὸ τὸ πρωτὸ ὡς τὸ βράδυ, πρὸς μεγάλην ἀπαλαυσίαν τῆς μαγειρίσας

Μαργαρόνας. Ποντικοπαγίδες, ποντικοφάρμακα, τίποταβδὲν ἔκαμναν. Τὰ φαγητὰ ἀπεδεκνίζοντο τὰ ραβῆα, τὰ βιβλία, κατατρώγοντο. Ἐπιτέλους ἡ Μαργαρόνα ἐσυλλο-

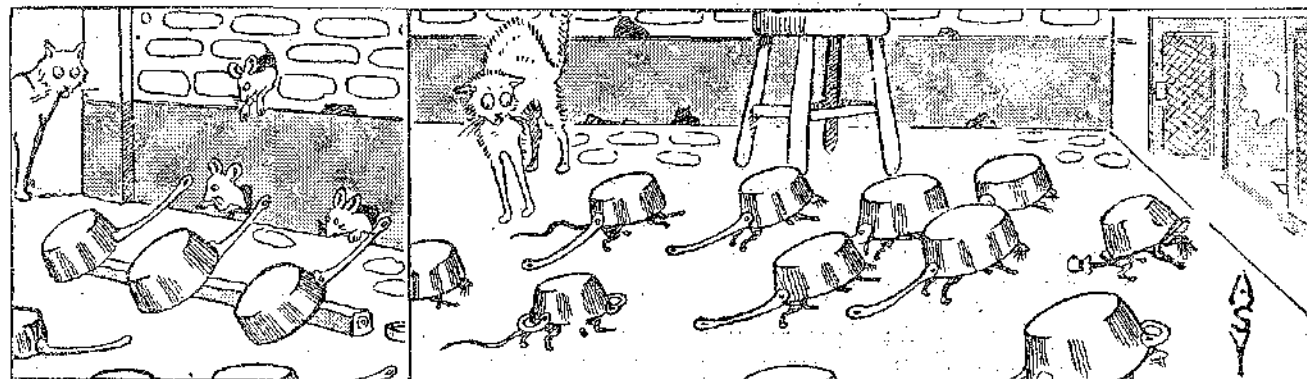
γίσθη τὸ ἀπλούτατον: Νὰ πάρῃ εἰς τὸ σπίτι ἓνα πελώριον γάτον.—Ἄ, τί χαρὰ! Σὲ τρεῖς ἡμέρες, εἰκοσι πτώματα. Οἱ ποντικοί, κατατρομαγμένοι, ἐκλεισθήσαν εἰς τὰς τρύπες τῶν,

καὶ ἄρχισαν σὲ λίγο νὰ ὑποφέρουν ἀπὸ φρικτὴν πείναν. Ἐβάλλαν τότε κλήρον διὰ νὰ ἴδουν ποίος θὰ ἐθουάζετο χάριν τῶν ἄλλων καὶ θὰ ἐπήγαγε νὰ φέρῃ λίγα ἀποφαγεύδια ἀπὸ τὸ ντουλάπι. Ἀλλὰ ὁ δυστυχὴς ποδ ἔ-

κληρόθη, μόλις ἐξεστρώπως καὶ εἶδε τὰ μύδια τοῦ γάτου, ἔπεσε λιπόθυμος.—Τότε οἱ ἄλλοι ποντικοὶ ἀναγκάστηκαν νὰ κόψουν καὶ νὰ μαγειρέψουν τὶς σφῆρες τῶν. Μερικοὶ ἤρωες προσέφεραν εἰς τὸ ἔθνος καὶ ταυτιὰ

των. Ἐν τῇ μετὰ ἐπρελλάνοντο ἀπὸ τὴν εὐθεσίαν: Ἡ Μαργαρόνα ἐφύλαγεν εἰς τὸ ντουλάπι τὸ ὀρεκτικὸν φαγητὸν ποδ ἔκαμε διὰ τὸ βράδυ, καὶ ἀράδιαζε χάμω τὶς κατασάρδες τῆς διὰ νὰ τῆς καθαρίσῃ. Τότε οἱ

ποντικοὶ ἐπῆραν μίαν ἀπόφασιν μεγάλην, ἠρωϊκὴν. Μόλις ἐφυγεν ἡ Μαργαρόνα, ἀφίνουσα φύλακα τὸν γάτον, ἔλοι οἱ πον-

τικοὶ ἐξόρμησαν ἀπὸ τὰς τρύπες τῶν, ἐφόρεσαν καθένος ἀπὸ μιά κατασάρδα, καὶ ἔτσι θωρακισμένοι, ἔπρεξαν εἰς τὸ ντουλάπι καὶ ἐχόρτασαν μὲ τὰ φαγητὰ τῆς Μαργαρόνας. Ὁ γάτος, κατατρομαγμένος, δὲν ἀτόλμησε νὰ κινήσῃ. Ἡ φυλὴ ἐσώθη!

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΚΟΡΑΚΕΣ

[ΔΙΗΓΗΜΑ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ALPHONSE DAUDET]
(Συνέχεια και τέλος της σελ. 149)

Σε λίγο σταματούν επάνω από το κεφάλι του, και τρεις ακίνητοι κόρακες μένουν εκεί ως κουρασμένοι από τον βαθύν ουρανό και στρηφογυρίζουν με την ψυχλιαν των άρκακτικών που το μάτι των παραμονεύει κάτι... Είς την ατμοσφαιραν που συνδονείται ακόμη και είνε συγκεχυμένη από τον θόρυβον της μάχης, ό σχεδόν ακατάληπτος κύπος των μεγάλων εκείνων περυγών εν στάσει, ύπεθυμίζει τρεις σημαίας της μάχης, που έφεραν ή κάθε μία ένα μαύρον πετώντα κόρακα.

Μήπως έρχονται για μένα ; διανοείται ό πληγωμένος με τρομάραν και όλον το δύσμοιρον σώμα του φρικιά, όταν βλέπη τους τρεις κόρακας να κατεβαίνουν από τα σύννεφα και να κουρνιάζουν 'ς ένα μικρόν ύψωμα, λίγα βήματα μακράν του.

Τί εύμορφα πουλιά όμως ! Παχιά, στιλπνά, καλοθερμμένα. Ούτ' ένα φτερό δεν λείπει από τες φτερούγες των. Τα ζώα αυτά ζούν μέσα εις τας μάχας, και μάλιστα διατηρούνται αποκλειστικώς από αυτές. Δεν παρευρίσκονται όμως. Τας παρακολουθούν από πολύ μακριά, από πολύ ύψηλά, έξω από τον κίνδυνον των σφαιρών, και τότε μόνον κατεβαίνουν χαμηλά, όταν τα συντάγματα εξαπλωθούν κατά γης, όταν πληγωμένοι και νεκροί συγχέωνται εις έν' άκαισιον συμφορμόν.

Αυτοί που ήμιλούμεν, φαίνονται σαν σημαντικά ύποκειμενα. Χαιρετούνται με το ράμφος, περνούν ό ένας εμπρός από τον άλλον, ένψ τα γαμφά νύχια των άφίονυ σημαδία στο κοκκινισμένο χιόνι. Κατόπι, αφού καλά καλά έπέδειξαν τα κάλλη των, αρχίζουν να φλυαρούν, να κρίζουν σιγανά, σιγανά, χωρίς να χάσου από τα μάτια τον πληγωμένο.

Έξαδέλφια, λέγει το έν από τα μαύρα πουλιά, σ'ς προσεκάλεσα εδώ γι' αυτόν τον μικρόν Έλληνα στρατιώτην, που κείτεται μπρός μας. Ήταν ένας υπερήφανος στρατιωτικός, γεμάτος γενναίότητα μοναδικήν, αλλά χωρίς φρόνησιν ούτε σκέψιν. Κυττάξτε τον τρυπημένο μανδύα του και λογαριάσετε πόσες σφαίρες χρειάσθησαν για να τον ρίξουν κάτω.

Έξαδέλφια, είνε ένα καλό κολοπούρι και αν θέλετε θα το μοιρασθώμε. Άλλά πρέπει να περιμένωμε λιγάκι πριν να σιδώσωμε τα πτώμα του. Άς είνε τα όπλα του σπασμένα. Κ' έτσι ποσ' είνε, ξεσκοφώτος, με τα χέρια κομμένα και αδρανή από την κούρασιν, θ'εταν ακόμη φοβερός, αν τυχόν ξαναζωντανεύε.

Αυτός που ήμιλούσε τώρα ήταν ό χοιρότερος άπ' όλους, οι δε δύο άλλοι, ένψ των ακούουν, φροντίζουν να στέκουν μακριά από το άγριον και άγχιστωτόν ράμφος του.

Ζήτησ' λέγει πάλι, θα τον μοιρασθώμε. Έγώ θα φάγω την καρδιά του. Είνε μία καρδιά θερμή, γενναία και θα ζεστάνη και τη δική μου.

Ακούεις τί λέγουν, καυμέμε μου στρατιώτη ; Μήπως ή καρδιά σου δεν πάλλει πλέον ;

Τον λόγον παίρνει τότε ό άλλος κόραξ :— Έγώ θα φάγω τα μάτια του. Τα ελληνικά μάτια είνε καθαρά, φωτερά, αστραφέντα από ζωή.

Άνοιξε, άνοιξε γρήγορα τα μάτια σου, κακόμοιρε στρατιώτη, άνοιξε τα, αν βλέπουν ακόμη.

Έγώ, λέγει τότε ό τελευταίος, θα φάγω τη γλώσσά του. Εις όλα αυτά τα μέρη, ή Έλληνική γλώσσα είνε το καλύτερο κομμάτι.

Μά, μιλα, μιλα λοιπόν και φώναξ' τους δυνατά, δε μ' όλον το αίμα που έχασες σοσ' μένει ακόμη άρκετόν μέσα στος φλέδας !

Θα έλεγες ότι πραγματικώς απέθανε. Διότι όταν, αφού έτελείωσεν ή σύσκεψίς των, τα τρία πτηνά με τα αίματώδη μάτια και το άδηφάγον ράμφος, τον έπλησίωσαν με χαμηλωμένα φτερά, το σώμα του δεν έκαμε το παραμικρόν κίνημα.

Δυστυχε μικρέ στρατιώτη της Έλλάδος ! Θα σ'ε κοιματιάσουν ολόκληρον, θα όργιάσουν επάνω σου. Θα πάρουν ως κι' αυτά τα κουμβιά της χλαμόδος σου, διότι τα ληστρικά αυτά πουλιά μαζεύουν ό,τι λάμπει, ακόμη και μέσ' στο αίμα.

Σιγά-σιγά, οι τρεις κόρακες πλησιάζουν, και ό πιο αυθάδης τουμψ να τον κεντήση εις τον δάκτυλον. Αυτήν όμως την φοράν ό στρατιωτικός ξυπνά, σμικρῶ δλόκληρος.

Άδεν είνε πεθαμένος ! δεν είνε πεθαμένος !... λέγουν τα δειλά πτηνά και γρήγορα γυρνούν με πήδους στο ύψωμά των.

Α ! όχι ! ό μικρός Έλλην στρατιώτης δεν απέθανε. Ίδτε τον πώς ανορθώνει το κεφάλι του, όπου το ασθήμα της περιφρονησεως αναϊβάξει λίγην ζωήν ! Το αίμα του έμφυχώνεται, οι ρώθινές του διασιέλλονται. Του φαίνεται ότι ό άέρας δεν είνε τόσοσ' βαρύν, δσον πρώτα, ότι εύκολώτερα ανασαίνει τώρα.

Μιά του χειμωνιάτικου ήλιου ακτίς ωχρά και ροδαλή σύρεται επάνω στο ταλαίπωρμένο χόμα. Και ένψ θαυμάζει το θλιβερόν αυτό ήλιοβασιλείμα, που γι' αυτόν παίρνει τας άποχρώσεις της αύγης, ίδού, κάτω από το χαλωμένο χέρι του, το χιόνι λιώνει από την θερ-

μότητά του και άφίνει να προβάλη, να φανή ένα μικρό στάχυ σιταριού, λεπτό σαν χόρτο.

Ω, τί θαύμα της ζωής ! Ό πληγωμένος αισθάνεται ότι ξαναγεννάται. Στήριγμένος με τας δύο παλάμας εις το χόμα της πατρίδος, προσπαθεί ν' ανορθώθῃ. Από μακριά οι τρεις κόρακες τον παραμονεύουν προσεκτικά έτοιμοι εις κάθε τι. Και όταν τον βλέπουν, όρθιον πλέον, να ζητή γύρω του με κίνημα που τρέμει ακόμη, τα παραιτημένα όπλα του, όλοι μαζί σηκώνονται και χάνονται προς το μέρος του Βορρά, το σκοτεινόν πλέον από την νύκτα που θάγει.

Είς τον ουρανόν ακούονται συγκρούσεις πτερυγών τρομεραί, πλαταγισμοί ραμφών, πτήσις βιαστική και θυρωδής, από φόβον και όργην συντροφευμένη. Νομίζεις, ότι λησται που άπέτυχαν εις την έπιδρομήν των άπελπισμένοι κτυπιούνται τώρα ανάμεσά των, ένψ φεύγουν... [Μετάφρασις Σ. ΜΑΤΡΙΑΟΥ]

Ο ΨΑΡΙΑΝΟΣ ΤΟΥ ΖΑΠΠΕΙΟΥ

(Συνέχεια της σελ. 141.)

— Οι άνθρωποι αυτοί, εζηκολούθησεν έντόνος, δεν είνε πλέον έχθροί μας' είνε παραδωμένοι' ή ζωή των κρέμεται από τον λαιμόν μου, και δεν θ' αφήσω τρία των να πάθῃ. Αν τους βγάλω εκεί έξω — και έδειξε την ξηράν της Μιτυλήνης — και λύσω τα δεσμά των και τους όπλίσω, τότε όποιος θέλει 'ς υπάγη να πολεμήση μαζί των, αλλά έγώ, ποτε δεν θ' αφήσω εμπρός εις τα μάτια μου να σφάξετε άοπλους ανθρώπους ως πρόβατα !..

Ό άτρόμητος Ψαριανός εζηκολούθησε να ριφκινδυνεύη την ζωήν του υπέρ Πατρίδος. Και όμως δεν ήτο ακόμη εύχαριστημένος.

Συχνά έδημάτιζε συλλογισμένος εις το κατάστρωμα του βρικίου του, έκύταζε το άνοικτόν πέλαγος κ' έψιθύριζε με στεναγμόν :

— Άχ ! να είχα μια φρεγάδα ! Και το βλέμμα του φωτίζετο από ήρωϊκήν λάμψιν.

Τα πολεμικά των έχθρών ήσαν συνήθως μεγάλα τρικάρτα και είχαν πολυάριθμον πλήρωμα και μεγάλα τηλεβόλα, των όποιον αι σφαίραι έφθανον μακράν. Τα ελληνικά πλοία ήσαν, τότε, σακαλέβια και μικρά βρικά, είχαν όλίγους άνδρας και μικρά τηλεβόλα. Πώς ν' αντιπαραταχούν κατά των πλωτών εκείνων κολοσσών ; πως να συνάψουν εκ του συστάδην ναυμαχίαν ; μόνον με τας εξαφνικάς έπιθέσεις των,

τας τολμηροτάτας, με την μεγάλην των ευκινήσιν και ταχύτητα κατώρθων να τα βλάπτουν.

Μικρόν ήτο και το βρίκιον του Βαρβάκη. Πολύ μικρόν ιδίως ως προς τα μεγάλα τολμήματα, τα όποια άνερεύετο. Η μεγαλουργός τόλμη του είχε ανάγκην μεγάλου πλοίου. Πωλεϊ λοιπόν το βρίκιον, συλλέγει και όλην την άλλην περιουσίαν του, ναυπηγεί έν μέγα τρικάρταρον πολεμικόν, και το εφοπλίζει εις την έντέλειαν με μεγάλα τηλεβόλα.

Η Φρυγαδέλα—όπως άνόμεσαν δια το μέγεθος του με θαυμασμόν οι Ψαριανοί το πολεμικόν του Βαρβάκη—ήτο ήγκυροβολημένη εις τον λιμένα των Ψαρών. Κυτή, ώραα και φοβερά. Δεν έδλεπε την ώραν να εκπλεύση εις το πέλαγος, να σχίση τα κύματα, να ζητήση κινδύνους και θριάμβους.

Άλλ' έξαφνα έν γερονός καταποντίζει εις τον βυθόν όλα τα μεγάλα σχέδια του Βαρβάκη. Ύπογράφεται ειρήνη με ταξί της Ρωσσίας και της Όθ. Κυβερνήσεως και ό πόλεμος πάυει.

Τί να κάμη τώρα ό θαλασσομάχος ; Έμπορικά ταξείδια ; Το υπερήφανον τριστίον δεν ήτο προωρισμένο δια τα πεζά έργα της ειρήνης' ήτο ως βαρβάτον αλογον χρεματίζον εις τον καπνόν της μάχης άλλ' ακατάλληλον να σύρη φορτίον.

Ό Βαρβάκης έσκέθη να πωλήση το άρωτον πλοίον του εις τους Ρώσους' αλλά προς τουτό έπρεπε να το φέρη εις τον Βόξεινον Πόντον.

Ειρηνικός και άβλαβής διασχίζει το Αιγαίον Πέλαγος, — το θέατρον της άνδρείας και της μεγαλοψυχίας του, — παραπλείει την Μιτυλήνην και την Τέμειον και διέρχεται την Έλλησποντον.

Η Όθ. Κυβέρνησις έμα έμαθεν ότι εις την Προποντιδα εισέπλευσε τόσοσ' μέγα σκάφος, ώπλισμένο ως πολεμικόν, με πλοίαρχον μάλιστα την Βαρβάκην, τον περιδότηον επαναστάτην, διδει άμέσως άυστηροτάτην διαταγήν να κατασχεθῃ το πλοιον και να συλληθῃ ό επαναστάτης :

Ό Βαρβάκης κατώρθωσε να δραπέτευση και να καταφύγη εις την Ρωσικήν πρεσβειαν της Κωνσταντινουπόλεως' άλλ' ή Φρυγαδέλα, ή μεγαλοπρεπής και άτυχής Φρυγαδέλα, έρρουμουλήνην δεσμία, ως πολεμικόν λάφυρον, εις την Ταρσανήν, τον ναύσταθμον, έντός του Κερατίου Κόλπου !..

Ό δυστυχής Βαρβάκης !... Έχασε το πλοιον του, και μ' αυτό όλην την περιουσίαν του' όβολόν δεν είχε πλέον' και από στιγμής εις στιγμήν εκινδύνευε να συλληθῃ—διότι εις τους παραχώδεις εκείνους χρόνους οὐδ' αυτά αι πρεσβείαι ήσαν άσφαλείς— και να ριθῇ εις το

κάτεργον, ή εις τα φοβερά μπουδρούμα του Γεδί—Κουλέ ή με μίαν πέτραν εις τον λαιμόν εις τα κύματα του Βοσπόρου, όπως, άργότερα, ό ήρωϊκός κλέφτης Άνδρουτσος, ό πατήρ του Όδυσσεως.

Είς την ρωσικήν πρεσβειαν ό Βαρβάκης συνητήθη με ρώσους αξιωματούχους, τους όποιους είχε γνωρίση κατά τας ήμέρας του πολέμου εις το Αιγαίον Πέλαγος' αυτοί ήγάπων και έτίμων τον άνδρείον συζαγωνιατήν των και τον παρεκίνησαν να ζητήση σωτηρίαν εις την Ρωσσίαν και να επικαλεσθῇ την προστασίαν της Αυτοκρατείας.

Άλλά πως να εξέλθῃ ό πρόσφυξ από το άσολόν του χωρίς να τον έννοήσουν οι κατάσκοποι, οι όποιοι έπεριτριγύριζον νύκτα και ήμέραν την πρεσβειαν ; που να εβρη πλοιον πιστόν, το όπλοιν να δεχθῃ να τον παραλάβῃ ; και πως να πληρώση τον ναυλόν του ; και τί θ' άπεγίνετο αφού τον άπέβιβαζε το πλοιον εις μίαν παραλίαν της άπεράντου Αυτοκρατορίας ;

Ό Βαρβάκης έξοικονόμησεν όλίγα χρήματα, διέφυγε τους κατασκόπους, έπεβιβάσθη κρυφά εις έν πλοιον διευθυνόμενον εις Ρωσσίαν, έφθασεν εις την Όδησον και εκεί ένεπιστεύθη πλέον τον έαυτόν του εις το έλεος του Θεού δια τα περαιτέρω.

Από την Όδησον έπρεπε να μεταβῃ εις Πετρούπολιν, αλλά χρήματα δεν είχε. Και ό Ψαριανός έπαχείρησε κάτι πρωτάκουστον και ήρωϊκόν, μαρτυρούν την ακαταδάμαστον θέλησίν του. Από την Όδησον μέχρι της Πετρούπολεως ή άπόστασις είνε περίκου τέσσαρας φοβερόν δση από το Τσίνορον μέχρι του βορειοτάτου άκρου της Έλλάδος' και το φοβερόν τουτό διάστημα διήνυσεν ό Βαρβάκης πεζός, και μάλιστα ανυπόδητος. Διήλθε δάση, λιμνας, ποταμούς, άπεράντους πεδιάδας, βυθίζόμενος εις τας χιόνας, όλισθαίνων εις τους πάγους, κοιμώμενος εις το ύπαιθρον, πεντών, παγωμένος, κινδυνείων να κατασπαράθῃ από λύκους.

Έβάδιζεν, έβάδιζεν, έβάδιζε !.. Τα πέλωμα των ποδών του εσχημάτισαν τυλώματα' ράχη έγειναν τα ένδύματά του' έν μόνον έμεινε ακούραστον έντός του : ή απόφασις.

— Έμπρός ! έφώναζεν ή άδάμαστος ψυχή του. έμπρός ! Και πάντοτε έμπρός ! Και ή απόφασις έθριάμβευσε, και ό πεζοπόρος με την χαλυδίνην θέλησιν έφθασεν εις την πρωτεύουσαν της Ρωσσίας.

**

Άς ακούσωμεν τώρα τον Ίδιον : — Όταν έφθασε εις την Πετρούπολιν, διηγείτο άργότερα εις ένα φίλον του, τα φορέματά μου, ήσαν καταξέσχισμένα

ράχη' πως να παρουσιασθῃ με αυτά εις το αυτοκρατορικόν παλάτι ; θα μ' έδιωχταν ως επαίτην. Κάτι Έλληνες μ' έδάνεσαν φορέματα και υποδήματα. Άλλά δια την κακήν μου τύχην ή Αύλη δεν ήτο τότε εις την Πετρούπολιν, αλλά εις το Τσάρσκο—Σέλο, και από την Πετρούπολιν έξεκίνησα έως εκεί πεζός, δια να δώσω την αναφοράν μου εις την Αυτοκρατορίσσαν' τα υποδήματα, είπα, ήσαν ξένα, και δια να μήν τα χαλάσω από τον πολύν θρόμον τα έβγαλα και έπήγαίνα ανυπόδητος. Έδωκα την αναφοράν μου. Έγύρισα πίσω εις την Πετρούπολιν κ' έπερίμενα. Καμμία άπάντησις. Έανακάνω δευτέραν φοράν τον θρόμον—πάντα πεζός και πάντα ανυπόδητος—πηγαίνω στο παλάτι και δίδω δευτέραν αναφοράν. Έγύρισα πίσω κ' έπερίμενα πάλιν. Του κάκου' ή φτώχεια μου και ή κακομοιριά μου δεν περιγράφονται. Έγραφα και τρίτην αναφοράν με όλον τον κόπον της ψυχής μου' έκαμα και τρίτην φοράν το κουραστικό και θλιβερό ταξείδι. Έπήγα και πάλιν εις το παλάτι. Έγύρισα πίσω κ' έπερίμενα πάλιν. Τίποτε ! Τίποτε ! Τίποτε !..

Τότε τα είδα όλα μαύρα' μ' έπνιξεν ό πόνος και μίαν ήμέραν μέσα σ' ένα καφενέον εξέσπασεν ή άπελπισία μου και άρχισα να φωνάζω σαν τρελλός και — ήμαρτον Θεέ μου !.. — να καταριώμαι την ήμέραν που γεννηθήκα και μιλούσα με πίσρα για όλους και για την Αυτοκρατορίσσαν, που άφινε να χαθῃ ένας άνθρωπος που έπολέμησε για τη Χριστιανιστήν κάτω από τη σημαία της...

Εις το καφενέον ήσαν και δύο άνθρωποι που κάθονταν παράμερα. Ό ένας ύψηλός και ώραος σαν άγγελος εφαινότανε πόν αφεντικό, να είπούμε, και ό άλλος σαν δεύτερος. Ό δεύτερος ένοιωθε τα ρωμαίικα.

— Τί έχει αυτές ό ξένος και φωνάζει με τέτοιο καυμό ; και τί λέγει για την Αυτοκρατορίσά μας ; έρωτῶ ό πρώτος. Ό δεύτερος του είπε τί άκουσε. Τότε ό πρώτος του λέγει κάτι και αυτές με σιώνει και μου λέγει με καλωσύνη να του ιστορήσω όλα μου τα βάσανα και τα πάθη καταλεπτός.

Κ' έγώ άρχισα να τα λέγω όλα' κι' αυτές τάκουε με προσοχή και τάλεγε ρώσικα εις τον άλλον, και όλο έλεγα έγώ και όλο εξηγούσεν εκείνος.

Ό ύψηλός και ώραος άνθρωπος αφού άκουσε την ιστορίαν μου, έμεινε συλλογισμένος κάμποσην ώραν.

— Έπειτα μ' έρωτῶ, με το στόμα του δραγουμάνου του.

— Πώς λέγεσαι ;

— Καπετάν Γιάννης Βαρβάκης, από τα Ψαρά.

(Έπειτα συνέχεια) ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ ΚΟΥΡΤΙΑΣ

ΤΙΑΡΚΟΣ ΚΑΙ ΖΙΝΕΤΤΑ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL.]

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'. (Συνέχεια)

Περιλήψεις των προηγουμένων: — Είς την Βιέννην, όπου εισήλθε θριαμβευτικώς...

Χωρίς να της άπαντά, η κυρά-Σαμπώ την εκύτταζε μόνον, ως να της έζητούσε συγγνώμην...

Ευθαρρυνθείσα από την σιωπήν αυτήν, η μικρά έζηκολούθησε:

— Ήθελα τόσο να μιλήσω μαζί του, να μάθω τι έγινε από τον καιρό που χωρισθήκαμε...

Η κυρά-Σαμπώ έπιπασε το χεράκι της Ζινέττας, την ετράβηξε με κάποιαν δυσκολίαν κοντά της και της είπε γλυκά:

— Παιδάκι μου, ούτε εγώ δεν ξέρω καλλίτερ' από σέ, γιατί ο βασιληάς Βοδόγ μας έζήτησεν αυτή την υπόσχεσι' του την έδώσαμε όμως, και πρέπει να την κρατήσουμε...

— Καλός ναί, ήταν κρίν... αλλά τώρα μας άπαράτησε και τους δύο!

— Ά, έτσι; είπεν εις τονον μομφής; είσαι λοιπόν τόσο δυστυχής μαζί μας;

Η μικρά συνχθάνθη ότι έλύπησε πολύ με τα λόγια της την γυναίκα, η οποία έδειχθη πάντοτε τόσον τρυφερά και περιποιητική προς αυτήν.

— Συχωρέστε με, κυρά Σαμπώ! από το θυμό μου δεν ξέρω πιά τι λέγω!..

— Δόξα σοι ο Θεός που τα κατάλαβες! άνεράξεν η κυρά-Σαμπώ, θεωπούσα τα χρυσά μαλλιά του κορασίου.

«Και εν τώ μέσω, ολομόναχος, ως κέντρον, ως έστια, ως ήλιος, — ο Αυτοκράτωρ...» (Σελίς 135, στ. β')

καταλόβης ακόμη καλλίτερα ότι δλ' αυτά που κάμνει ο γέρω-Βοδόγ είναι προς το συμφέρον σας. Αύτος βλέπει πιά μακριά από μας. Και έτσι λέγει γίνεται.

Μειδιάμα ώχρότατον έφώτισε τότε το λυπημένον προσωπάκι της Ζινέττας. Έκίνησε το κεφάλι της και είπε με χαριτωμένον μορρασμόν:

— Ναί, μπορεί... ο βασιλεύς Βοδόγ έχει δικιο... αλλά πρέπει να περίση πολλός, πολός καιρός' κ' εγώ που ήθελα να δώσω τώρα τον Τιάρκο;

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'

ΕΙΣ ΤΑΣ ΔΕΚΑ ΑΚΡΙΒΩΣ

Ενών έγινετο η σκηνή αυτή εις την οικίαν του σιδηρουργού, ο Τιάρκος έπέστρεφεν εις το πρόστειον, όπου ήτο το κατάλυμά του.

Κουρασμένος από την περιπλάνησιν του άνα την πόλιν, στενοχωρημένος με το πρόβλημα αυτό, το όποιον ήτο άδύνατον να λύση: «είδα πραγματικώς την Ζινέτταν εις το παράθυρον, η άνειρεύθηκα;» — ο μικρός βοημός διέσχισε τους δρόμους, γεμάτους στρατιώτας...

Ο ύπνος, ο μεγάλος αυτός παρήγορος των παιδιών, ήρχισε να τον καταλαμβάνη, όταν εις την αύλην του σταύλου έβρου εφρίσκετο, ήκουσε φωνάς:

— Έ! ταχυδρόμε! — Καλέ, που είναι ο ταχυδρόμος;

— Τον γυρεύουν από του πρίγκικος Μυράτ.

Ο μικρός βοημός έσηκώθη με λύπην από την κλίνην του και, άνήσυχος κάπως, ήκολούθησε τους άπεσταλμένους του στρατάρχου.

«Μίπως έμαθεν — έλεγε καθ' έαυτον — ότι το πρωί έδοκίμασα να το σκάσω από την παρέλασιν; Θα θέλη ίσως να μ' επικλήξη ή να με τιμωρήση. Ά, ώρισμένως, η ήμέρα μου είναι κακή!»

Ο πρίγκιψ Μυράτ εύρίσκετο ακόμη εις το τραπέζι, όταν ο μικρός έφθασεν εις το μέγαρόν του. Έτελείονεν έν μεγαλοπρεπές γεύμα, το όποιον είχε παραθέσει εις τους άξιωματικούς και εις τας έπισημότητας της πόλεως.

Ο Τιάρκος, εύρθεις άποτόμως από τον σκοτεινόν του σταύλον εις την περιλαμπρον εκείνην αίθουσαν, έστάθη μίαν στιγμήν εις την θύραν σαστισμένος, θαμβωμένος από την πολυτέλειαν εκείνην την δι' αυτών πρωτοφανή.

Άλλά με τας πρώτας λέξεις, τας όποιας τώ άπέτεινεν ο πρίγκιψ Μυράτ, ο μικρός συνήλθε και ήσύχασε.

— Πλησίασε, φίλε μου ταχυδρόμε, τώ είπεν ο στρατάρχης φαιδρώς, κρατών κύπελλον καμπανίτου, και πάρε αυτό το ποτήρι, γιατί θέλω να τσουγ-

γίσω με τον νικητήν της γεφύρας του Θαβώρ.

Ο μικρός βοημός έλαβε το κύπελλον και, αφού το συνέκρουσε σοβαρώτατα με το στόμα. Άλλ' ήτο η πρώτη φορά που έπινε σαμπάνιαν, το δε ποτόν, το όποιον έτσουζεν εις την γλώσσαν και έγαργάλιζε την μύτην, τον έκαμε να μορράση κωμικώτατα.

Όλοι οι συνδαιτημένους ήρχισαν να γελούν εις βάρος του Τιάρκου, ο όποιος μετά βίας συνεκράτει τα πιαρίσματα και

δεν έτολμούσε να ποτελειώση το ποτήρι. Άλλ' ο Μυράτ έσπευσε να τον εξαγάγη από την άμνηχανίαν.

— Βλέπω, μικρέ, τώ είπεν, ότι ξεύρεις καλλίτερα να γυμνάξης ζώα και να διασχίξης τας έχθρικός γραμμάς, παρά να πίνης σαμπάνιαν. Άλλως τε δεν σ' εκάλεσα γι' αυτό... Έξέχασες λοιπόν ότι σήμερα έχομεν 13 Νοεμβρίου;

— Δεκατρείς Νοεμβρίου; επανέλαβεν ο Τιάρκος μη έννοών.

(Έπεται συνέχεια) ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

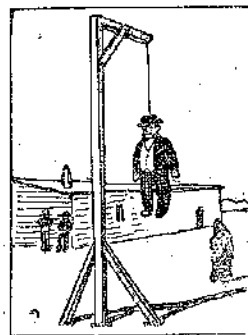
Ένας άρχαίος Σαντεκλέρ.

Την περιέργον αυτήν εικόνα δανειζόμεθα από τας 'Αθήνας'. Ο σεβαστός φίλος και παλαιός συνεργάτης της «Διαπλάσεως» κ. Γάκ. Δραγάτσος γράφει περί αυτής τά έξης: «Είνε άρχαίονχάλ-

κινον κατασκευάσμα εκ της παλαιάς συλλογής του Καστελλάνι, δημοσιευθέν έν τή 'Ελληνική 'Ιστορία του Δουρουού, εικονίζει δε νέαν ή νέον φέροντα ως περικεφαλαίαν την κεφαλήν άλέκτορος και αυτόν τούτον εις άλέκτορα μεταμορφωμένον... Δεν σάς ένθυμίζει τον Σαντεκλέρ;» Οι άναγνώσταί μας ένθυμούνται βέβαια την εικόνα που έδημοσιεύσαμεν εις το 12ον φυλλάδιον. Άς την παραβάλου.

Άμερικανός Γιούδας.

Εις την Χιλήν και εις άλλας χώρας της Νοτίου Άμερικης έπικρατεί ακόμη το έθιμον, το όποιον έχουν και εις μερικάς έλληνικός έπαρχίας' να κείνου δηλαδή την ήμέραν του Πάσχα έν άνδρείκελλον, καριστάνον δθθεν τον 'Ιούδαν τον 'Ισκαριώτην. Με την διαφερόν, ότι ο άμερικανικός «Γιούδας» είναι πλέον έξευγενισμένος από τον έλληνικόν. Φορεί, ως βλέπετε, κομφά ρούχα, γάντια και ήμιψηλο... που βέβαια ο άληθινός 'Ιούδας δεν τά έγνώριζε. Άλλ' έτσι τον θέλουν οι Χιλιανοί!

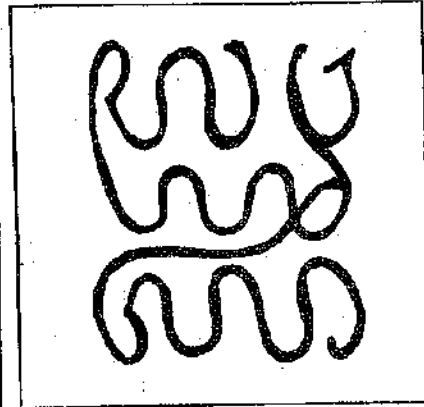
Τι έπαθε μία έλαφος.

Εις κάποιον δάσος του Βερολίνου, μία έλαφος εύρε μαρτυρικόν θάνατον υπό συνθήκας πολύ περιέργους. Καθώς έτριβετο εις έν μεγάλο δένδρον, έπίσθη από τά κέρατά της και με κανένα τρόπον δεν κατώρθωσε να έλευθερωθή. Φαντάζεται κανείς τας άπεγνωσμένας προσπάθειάς του ζώου, το όποιον υπέκυψεν έπιτέλους εις την πείναν και την εξάντλησιν.

Παιγνιον.

(Έστίαση υπό του 'Ελληνος Σημαιοφόρου).

Το άμορφον αυτό σχήμα νάντιγραφή εις ένα κομμάτι χαρτί, όσον είναι ή εικόνα, και έπειτα το χαρτί αυτό να διπλασθή ούτω πώς, ώστε να σκεπασθούν τά περιττά μέρη του σχήματος και να μείνη, ότι χρειάζεται δια να ποτελειώθη μια λέξις σημαίνουσα ζών. Είς την λύσιν του Παιγνίου τούτου είμπορεί να σάς έδηγήση έν άλλο όμοιον, το όποιον έπροτάθη εις το 1ον φυλλάδιον και έλύθη εις το 4ον.

Άήλωσις: Κάθε συνδρομητής, αγοραστής

ή άναγνώστης της Διαπλάσεως, από τας 'Αθήνας, τας Έπαρχίας και τό Έξωτερικόν, είμπορεί να στείλη την λύσιν του Παιγνίου τούτου εις το γραφείον μας (38, δόξς Έδρηπίδου), συνοδεύων την άποστολήν του με μίαν δεκάβαν ή με ένα δεκάλεπτον γραμματόσημον. Τά όνόματα όλων των λύσεων θα δημοσιευθούν. Αναλόγως δε τού ποσού το όποιον θάποτελειώθη από τά δεκάλεπτα, θα έγγραφώμεν και πάλιν διά κλήρου μερικάς λύτας ως συνδρομητάς της Διαπλάσεως δωρεάν, των πρώτων κληρωθέντων δι' έν έτος, τους δε λοιπούς δι έξαμήνιαν ή τριμήνιαν. (Εάν κληρωθή συνδρομητής, ή συνδρομή του θα παραταθή.)

Όραία φιλοξενία!

Ένας δυστυχημένος σκυργίτης είχε την άδιακρισίαν να εισέλθη εις την φωλεάν μιας χελιδόνας, ή οποία είχε την σκληρότητα

να θάψη ζωντανόν τον παρείσακτον μέσα εις αυτήν την φωλεάν!

Ο θαμμένος προσεπάθησε να έξέλθη, αλλά δεν κατώρθωσε παρά να βγάλη μόνον το κεφάλι του από το τοίχωμα του έναερλου του τάφου. Και εις αυτήν την θέσιν, έξηντλημένος από την πείναν, έξεψύχασε.

Λύσις του προηγουμένου Παιγνίου.

Ίδού πώς πρέπει να συναρμολογηθούν τά 9 τεμάχια του προηγουμένου Παιγνίου (φυλλ. 16) δια να ποτελειώθη το κύριον με το ψηλό καπέλο, που τόσον έβασάνισε τους λύτας.

Σελίς Συνεργασίας Συνδρομητών

Η ΠΕΤΡΟΥΛΑ ΤΗΣ ΑΚΡΟΠΟΛΕΩΣ

Είχα καιρόν ν' ανοίξω το αγαπημένο μου συρτάρι, όπου φυλάκτω διάφορα τὸν παρελθόντος μου ἔθνημα...

Αρχικὰ νὰ βγάζω ἀπὸ μέσα πράγματα, τὰ ἑποῦ με συνέκρινον πολὺ. Ἐνα λευκοματὰκι κομφὸ, χρυσοδεμένο ποῦ εἶχε μέσα πολλές παιδικὰς ἀρχὰς φίλων μου...

Μερικὰ με ἔφεραν εἰς πλυσίμαστρον παρ-εῤῥόν, εἰς τὴν ἐν τῷ Ἀρσακεῖω ζῶνι μου. Ἐκεῖνα τὰ κοντά μου φορέματα τὰ ἀρσακεῖα...

Εἶχα ἕνα ἄλλο ἐκεῖνα τὰ ἀσημαντά πρα-γματάκια, ἀλλὰ καὶ τῶσαν πολὺτιμα δὲ ἐμὲ, ὅταν ἔξαφνα εἰς τὸ βάθος τοῦ συρταριοῦ εἶδα κατὶ ν' ἀσπίρη...

Εἶδα ἕνα ἄλλο ἐκεῖνα τὰ ἀσημαντά πρα-γματάκια, ἀλλὰ καὶ τῶσαν πολὺτιμα δὲ ἐμὲ, ὅταν ἔξαφνα εἰς τὸ βάθος τοῦ συρταριοῦ εἶδα κατὶ ν' ἀσπίρη...

ΕΥΓΕΝΕΙΑ ΧΑΡΑΚΤΗΡΟΣ

Μίαν λαμπρὰν ἡμέραν τῆς ἀνοιξέως ἐξηλ-θον εἰς περικατόν. Εἰς τὸν δρόμον συνή-τησα μερικοὺς μαθητὰς οἱ ὅποιοι με γέλια καὶ φωνὰς ἐδάδεον πρὸς τὴν παραλίαν διὰ ν' ἀνακινήσουν τὸν καθαρόν ἀέρα...

Ὁ νεαρὸς μαθητὴς καταδυομένης ἀφήνα κατὰ μέρος τοὺς ρεμβασμούς του καὶ ἐτρέφε νὰ ζητήσῃ ἰκανοποίησαν. Ἡ ἀνάθεμα ὅμως τοῦ φίλου του κατάλαβεν ἄλλην τὴν προσο-χὴν του καὶ πρὶν νὰ δινηθῇ νὰ περιορίσῃ τὰ βήματά του...

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΧΕΙΔΙΟΝ

Τόσον καιρὸ σὲ πρόσμενα, χαρούμενο πουλί μου, καὶ λαχταροῦσα τὴν τρολλί, τὴν πρόσοχαρῃ καλιὰ σου...

Μοῦ φαίνονται οὐκ ἐμὲ αὐτὴ γὰρ σένα ἐλαχταροῦσε θὰ τὸ ἔλεγε πᾶς ἀρχισ, ἀν εἶχε, ἢ ἔρημ, στόμα, μὰ ἢ σιγαλά της πιότερο...

Τόσον καιρὸ σὲ πρόσμενα με ἀγάπη, ἀγνὸ πουλί μου, μαζὶ με τὴ φοιτίσα σου τὴν πάροπονερμένη, νὰ πάρε ἀπ' τὴν καρδοῦλα σου...

Καὶ χθὲς ἀγαθὸν σάν ἀκουσα τὸ γλυκολάλημά σου, ἀγαπημένο μου πουλί, μακροταξοειδεμένο...

Καλῶς μὰς ὄρισες, πουλί, ἀπ' τὸ μακρὸ ταξείδι. Τί εἶδες ἐκεῖ ποῦ ἐγυρίσες; πῶς εἶνε ἐκεῖ ἡ ζωή;

Εἶνε κ' ἐκεῖ ἀπ' ἡ ζηντιεί ἔτσι βαρεὰ, πικρὴ; (Πάρος) Ἄφρηκεῖνο

ΧΕΙΜΩΝ ΚΑΙ ΑΝΟΙΞΙΣ

Κάθεται ἐκεῖ, στὴν ἄκρη τοῦ μεγάλου δρόμου, καὶ τὴν κυτὰζει. Ἐανθὴ καὶ γαλανὴ, γεμάτη δροσὰ καὶ μῦρον, γεμάτη λουλοῦδα καὶ γέλια...

Κάθεται ἐκεῖ, στὴν ἄκρη τοῦ μεγάλου δρόμου, καὶ τὴν κυτὰζει. Ἐανθὴ καὶ γαλανὴ, γεμάτη δροσὰ καὶ μῦρον, γεμάτη λουλοῦδα καὶ γέλια...

ΤΟ ΨΑРЕΜΑ

Ἐπήραμε τὴν βαρκοῦλα μας καὶ τραθή-ξαμε ἀνοικτὰ. Τὰ χρυσομένα κῆματα τοῦ Εὐδοκίμοῦ, γλυκὰ φιλάκια, σπάζουν ἀπάνω της καὶ τὴν γλυκοχαῖθεον...

Φθάσαμε τέλος στὸ μέρος ποῦ θέλαμε, κ' ἀρχισαμε νὰ ρίχνωμε τὰ κλιστρία τῶν παρα-γαδιῶν στὴ θάλασσα. Ἄφου τελειώσαμε τὸ ρίξιμο, φάγαμε λίγο με μὰ ἀπάνταστὴ δρεψὶ κ' ἀρχισαμε νὰ σηκῶνωμε τὸ παρα-γάδι...

Ὁ καπετάνιος ἀφίνει τὸ τιμὸν, κἀνεὶ τὸ σταυρὸ του, ἀρπάζει ἕνα γάντι κ' ἀρχίζει νὰ σηκῶνη. Πέρασαν περὶ τὰ δεκαπέντε ἀγ-κιστρία καὶ χράει ὁ καπετάνιος χαροῦμενος φέρνει ἀπάνω μετὸ γάντι ἕνα μεγάλο φάρι ὡς δέκα ὀκάδας, φαγκρὶ...

Πλησιάζουμα νὰ φθάσωμα στὸ τελευταῖο κολοκῆθ, καὶ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἔχομα πιάνει κέντε μεγάλο φάρι. Τέλος φθάνουμα στὸ κολοκῆθ τὸ τελευταῖο καὶ τὸ σηκῶ-νωμα...

Τότε σταματᾷ. Ὁ ἐργάτης στέκεται, σκύβει ἐμπρὸς στὴ θύρα τὴν κλειστή, κἀνεὶ τὸ σταυρὸ του καὶ προσεύχεται καὶ τὸ μονοπάτι εὐχαριστεῖται...

Τότε σταματᾷ. Ὁ ἐργάτης στέκεται, σκύβει ἐμπρὸς στὴ θύρα τὴν κλειστή, κἀνεὶ τὸ σταυρὸ του καὶ προσεύχεται καὶ τὸ μονοπάτι εὐχαριστεῖται...

Τότε σταματᾷ. Ὁ ἐργάτης στέκεται, σκύβει ἐμπρὸς στὴ θύρα τὴν κλειστή, κἀνεὶ τὸ σταυρὸ του καὶ προσεύχεται καὶ τὸ μονοπάτι εὐχαριστεῖται...

Τότε σταματᾷ. Ὁ ἐργάτης στέκεται, σκύβει ἐμπρὸς στὴ θύρα τὴν κλειστή, κἀνεὶ τὸ σταυρὸ του καὶ προσεύχεται καὶ τὸ μονοπάτι εὐχαριστεῖται...

Τότε σταματᾷ. Ὁ ἐργάτης στέκεται, σκύβει ἐμπρὸς στὴ θύρα τὴν κλειστή, κἀνεὶ τὸ σταυρὸ του καὶ προσεύχεται καὶ τὸ μονοπάτι εὐχαριστεῖται...

Τότε σταματᾷ. Ὁ ἐργάτης στέκεται, σκύβει ἐμπρὸς στὴ θύρα τὴν κλειστή, κἀνεὶ τὸ σταυρὸ του καὶ προσεύχεται καὶ τὸ μονοπάτι εὐχαριστεῖται...

Τότε σταματᾷ. Ὁ ἐργάτης στέκεται, σκύβει ἐμπρὸς στὴ θύρα τὴν κλειστή, κἀνεὶ τὸ σταυρὸ του καὶ προσεύχεται καὶ τὸ μονοπάτι εὐχαριστεῖται...

Τότε σταματᾷ. Ὁ ἐργάτης στέκεται, σκύβει ἐμπρὸς στὴ θύρα τὴν κλειστή, κἀνεὶ τὸ σταυρὸ του καὶ προσεύχεται καὶ τὸ μονοπάτι εὐχαριστεῖται...

ΤΟ ΜΟΝΟΠΑΤΙ

Σχίζει τὸ χωράφι τὸ κατασπαρτο καὶ γογγύ περὶν τὸ μονοπάτι, κἄπου-κἄπου πέτρως τὸ μπουβίζουνε, κἄπου-κἄπου τ' ἀγκαλιάζουν βῦτοι.

Στὰ πλευρὰ του στάχια καταπράσινα σάν σαρωμένα κῆματ' ἀνεμίζουν, καὶ χαριτωμέν' ἀγγιολοῦλονδα τὸ χωράφι δλόγγρα γεμίζουνα.

Καὶ τὸ μονοπάτι τρέχει ἀνάμεσα κ' ἀσπαρτῆ γερμῆ σάν φρεῖν γράφει καὶ γοργὴ καὶ προσοχαρο κ' ἀκούραστο προχωρεῖ καὶ βγαίνει ἀπ' τὸ χωράφι.

Μπαίνει μέσ' τὸν κάμπο τὸν ἀπέραντο καὶ πατεῖ τὴ γλῶνη καὶ τὰ χόρτα καὶ περνᾷ ἀπὸ δέντρα κ' ἀπὸ ἔλστα, προχωρεῖ καὶ φθάνει σὲ μιὰ πόρτα.

Τότε μόνο λίγο κεντοστέκεται καὶ τὸν περτεῖο ξηππῆ καὶ κράζει: «Σῆμα, ἔργατή, σῆμα κ' ἀκολούθει με, Κυριακῆς ἀγνῆ γλυκοχαράζει.»

Καὶ ξηππᾷ ὁ ἐργάτης ἀπ' τὸν ἕκρο του καὶ τ' ἀκολουθεῖ τὸ μονοπάτι, καὶ τὸ μονοπάτι τὸ καλόγιομο προχωρεῖ μαζὶ με τὸν ἐργάτη.

Προχωρεῖ τρεχάμενο καὶ τίποτα δὲν μπορεῖ τὸ δρόμο του νὰ κλεισθῆ, προχωρεῖ καὶ πάει πάντ' ἀκούραστο ὡς ποῦ φθάνει πειὰ στὸ ἐρημοκλήσι.

Τότε σταματᾷ. Ὁ ἐργάτης στέκεται, σκύβει ἐμπρὸς στὴ θύρα τὴν κλειστή, κἀνεὶ τὸ σταυρὸ του καὶ προσεύχεται καὶ τὸ μονοπάτι εὐχαριστεῖται...

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ 120ς

Ἀνοῖξιν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων εἰς ὅσων θὰ δημοσιεύσῃν εἰς τὴν φυλλάδιαν τῆς «Διαπλάσεως» τῶν μηνῶν Ἀπριλίου, Μαΐου, Ἰουνίου καὶ Ἰουλίου 1910.

Ἄπὸ σήμερον ἀρχίζει ὁ νέος 120ς δια-γωνισμὸς πρὸς εἴρεσιν τῶν Ἀδελφῶν τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων. Ὅσοι ἐκ τῶν ἔχοντων ψευδώνυμον ἐγκυριμένον διὰ τὸ 1910 ἐπιθυμοῦν νὰ διαγωνισθῶν, φείλουσιν νὰ προ-μηθευθῶν ἀγκαιρῶς ἐκ τοῦ Γραφείου μου τὸν ἀπαιτούμενον Χάρτην τῶν Ἀδελφῶν.

Τοὺς ὄρους τοῦ διαγωνισμοῦ εὐρίσκατε ἐν ἐκτάσει εἰς τὸν Ὀδηγὸν τοῦ Συνδρομη-τοῦ (Κεφάλαιον Δ').

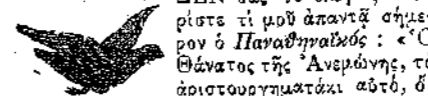
Βραβεῖα εὐνομενηθῶν τὰ ὄρισμένα διὰ τοὺς Μεγάλους Διαγωνισμούς, τὰ ὅποια εὐ-ρίσκατε ἐπισημ. εἰς τὸν Ὀδηγὸν τοῦ Συνδρο-μητοῦ (Κεφάλαιον Ε', ἄρθρον 2, § α, β, γ, —εἰς τὸ Ἰον φυλλάδιον, σελίς 11).

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΛΑΡΥΓΓΟ-ΩΤΟΛΟΓΟΣ ΙΑΤΡΟΣ Μ. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ Πλατεία Ὀμονοίας, ὁδὸς Δάφνου, 8α Ὀραι ἐπισκέψειον 9-11 καὶ 3-5

ΑΛΛΗΘΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀθήναι, 28, ὁδὸς Εὐδοκίμου τὴν 50ὴν Μαρτίου 1910

ΔΕΝ εἴπε τὸ ἔλεγα; Ὁ-ρίστε τί μοῦ ἀπαντᾷ σήμε-ρον ὁ Παναθηναϊκός: «Ὁ Θάνατος τῆς Ἀνεμῶνης, τὸ ἀριστοτεχνικὰ αὐτὸ, δ-πως καὶ σὸ τὸ ὀνομάζεις, ποῦ σοῦ ἀπέστειλα πρὸς δημοσίευσιν, δυστυ-χῶς δὲν ἀνέκη εἰς ἐμὲ. Τὸ εἶδρον κάπου δη-μοσιεύσαμεν, μοῦ ἤρσεσ παρὰ πολὺ, καὶ ἀμεί-σιως θυμῆθηκα σένα, ἀγαπητῆ μου Διάπλα-σις, νὰ σοῦ τὸ στείλω νὰ τὸ δημοσιεύσῃς, μαζὶ μετὰ τὰ ἀριστοτεχνικὰ ποῦ δημο-σιεύεις.» Τὴν ἀφέλεια καὶ ἀπλότης! Μὰ φίλε μου, Παναθηναϊκὲ, καὶ εἶποι σέις ποῦ δὲν τὸ καταλάβατε ἀκόμη, —ἡ Σελίς Συνεργασίας δὲν ἔγινε δὲ ἀντιγραφῆς καὶ ἀναδημοσιεύσεαι, ἔγινε δὲ ἔργα πρωτότυπα ἢ μεταφράσεαι. Πῶς ἐφαντάσθησθε ὅτι δι' οἰονδηότου λόγον καὶ ὁπουδήποτε θὰ ἡμπερούσεσ νὰ δημοσιεύ-σεσ ἐν ποιήματι τοῦ κ. Θ. Ζωικοπούλου, τοῦ γνωστοτάτου ποιητοῦ, φέρον ἀντὶ τοῦ ὀνόμα-τός του, τὸ ἱδικόν σου; Ἀπορᾷ, μὰ τὴν ἀ-λήθειαν! — Ὄποιδήποτε, παρακαλῶ νὰ μὴ ξαναγίνῃ αὐτὸ. Καὶ νὰ τὸ μάθετε πλέον ὁ-λοῖ, ὅτι δὲν ἐπιτρέπεται.

Πολὸν ἐνδιαφέροντα ὄσα μοῦ γράφετε, Φο-σιανῆ τοῦ Σαντεκλέ. Ἄλλὰ διατί σ' ἐπέ-πληξεν τὸ «παιδιά» μου; Καὶ φίλους μου εἴπε λέγω, καὶ παιδιὰ μου; ὅπως μοῦ ἔβη ἐστὸ στόμα. Δὲν κάνωμα διάκρισιν.

Τὰ Παιδικὰ Πνεύματα δεκτὰ, Βορρᾷ. Ἄλλ' αἱ Ἀσκήσεαι δὲν στᾶλλονται ἀπὸ τώρα. Βρι-σκόμεν ὅταν θὰ προκηρυχθῆ Διαγωνισμός. — Καὶ σὸ ἐπίσης, Ἐξάγ. Γ. Π.

Σοῦ ἔστειλα τὸ βραβεῖόν σου, Κίρη. Μὰ πότε λοιπὸν ἐπέθῃ ἡ φωτογραφία; Εὐχαρι-στῶ πολλὸ δι' ὄσα γράφετε.

Παλὸ μ' εὐχαριστήσε τὸ γράμμα σου, Γα-λανόλεμνη. Θερμὰ εὐχαριστίας διὰ τὸ ξε-σπᾶθμα ποῦ προχωρεῖ. Δὲν περᾷζει νὰ γράψῃς τὰς ἰδίας ἀπαντήσεαι εἰς ὄσα σοῦ τὰ τετράδια. Μήπως θὰ τὰ λάβῃ τὸ ἴδιον πρό-σωπον;

Μοῦ εἶπε τὸ Ἄβερωφ, καὶ τώρα καὶ πάν-τοτε ἐμπερεῖ κανεὶς νὰ ἐγγραφῇ συνδρομη-τῆς ἐξ ἀρχῆς τοῦ ἔτους, καὶ νὰ λάβῃ ὄσα τὰ φύλλα ποῦ ἔχον ἐκδοθῆ ἀπὸ 1 Δεκεμβρίου.

Γράφε μοῦ λοιπὸν συχνότερα, Μυροβόλε-ῖτα. Ἡ περὶ ἣς ἔρωτες, δὲν εἰνε συνδρομη-τριά, ὡστε... κάμε τὴν. Χαρητίσματα τῶν ἀδελφῶν σου.

Ὁρχόλεμνη Ἀντιάν, μόνον 20 συνδρομη-τῆς ἔχω εἰς τὴν πόλιν σας. Δὲν πρέπει λοι-πὸν νὰ τοὺς ἀσῆξετε; Ἡ περὶ ἣς μ' ἐρω-τῆς ἂν ἔχη ψευδώνυμον δὲν εἰνε οὐτε συν-δρομητρία. Νὰ εἰνα πρόχειρον ξεσπᾶθμα.

Πολὸ μοῦ ἄρεσε τὸ πρῶτό σου γραμματάκι, Κῶκκινη Διάβολο. Διὰ τὴν ἡλικίαν σου γρά-φεις πολὺ εὐμορφῶ. Μὴ με ξεγυᾶς λοιπὸν, ἀλλὰ μὴ μοῦ στέλλῃς Ἀσκήσεαι, παρὰ ὅπως λέγει ὁ Κανονισμός.

Τὸ γράμμα σου, Ἀράσανο Δουλοῦδι, μοῦ ἐνθούσε τὸν ἀδελφὸν σου, τὸν παλαιὸν μου φίλον. Πόσον μάγαποῦσε! τί συχνὰ ποῦ μοῦ ἔγραφε! Ἐ, δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι θὰ τοῦ ὀ-μοιάσει.

Μπορεῖ ν' ἔχησ δίκιο, Χαρητισμὲ τῆς Ἡ-λιουμένης. Πολλοὶ παιδαγωγοὶ φρονοῦν διὰ τὰ παιδιὰ δὲν ἐνδιαφέρονται τόσο διὰ τὴν παιδικὴν ζωὴν, καὶ διὰ τὴν διηγησῆτά των πρέπει νὰ εἰνε μᾶλλον ἀπὸ τὴν ζωὴν τῶν μεγάλων, ἀπὸ τὴν ἱστορίαν κτλ. Ἀλλὰ οἱ συγγραφῆς μας, οἱ ζωγράφοι μας, οἱ γελοιο-γράφοι μας, ἔχον τὴν ἐναντίαν ἰδέαν. Τί νὰ κάμωμεν; — Ὀχι, ἢ «Στέλλα Βιολάντη» δὲν ἐτυπώθη ποῦθενά.

Τὰ τετράδια σου ἐλήθησαν, Ποθητῆ Κοιν-σαντινοπούλοισ. Ὁ Σάλλογός σας «Ἀμιλλᾷ» προοδεῖ πολὺ. Ἐως τώρα ἔκαμε 50 συνδρο-μητὰς κατὰ φύλλον.

Ὁ Κομήτης τοῦ Χάλλεῦ μοῦ γράφει: «Ὁ πατήρ μου διδάσκει εἰς τὸ ἐνταῦθα κεντρικόν Παρθενωγέστον. Μίαν ἡμέραν εἶπεν εἰς τὰς μαθητρίαις νὰ κάμωσιν περιλήφιν ἐνός κεφα-λαίου τοῦ Ξενοφῶντος καὶ προσέθηκε: «Ὁ-πως ἡ Διάπλασις εἰς τὸ μυθιστόρημά της. Τὴν ἄλλην ἡμέραν μερικαὶ μαθητρίαι παρουσιᾶ-σθησαν μετὰ τὰς Διαπλάσεαι των. Κ' ἐγὼ, ὅταν τὸ ἴκουσα, εἶπα: Ἔβγε, πατέρα, αὐτὸ εἶπε ἐν κλίμακον ἑσπᾶθμομα.» Πραγματικῶς, φίλε μου, κ' εὐχαριστῶ πολλὸ τὸν πατέρα σου.

Ὁραῖα ὄσα ἀκατέθηκα ἐστὸ ἄκρον τῆς πέν-τας σου, Ζιζὰ Χανοῦμ. Ἡ «Χαιρετῆτικῆς» τοῦ κ. Σουρῆ δὲν εἰνε τυπωμένη.

Ὁραῖας ἐπιστολάς μοῦ ἔγραψαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἔφη: Ἀθάνατος Ἑλλάς, Ἑλληρικὸν Ἔθνος, Ρήγας Φεραῖος, Μαγα-θωνομάχος, Διονὺν Κόρινθον, Θραυνοῦσια Καρ-διά, Βυζαντινὸς Ἄετός καὶ Μασκῶν (ἐμ-μέτρος.)

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐργασίνται: «Τὸ πολὺτιμον κόσμημα» καὶ «Ἀνοῖξιν τῆς Θεοδοσίας Καρδίας.» — Ὁ ἤλιος καὶ τὰ σύννεφα τοῦ Ἀθωνοῦ Ἀσ-κου. — Ἡ ἄνοιξις ποίημα τῆς Ἡλιοστά-λακτις. — Ὁ καλέρητις τῆς Χαλιουροῦσις. — «Στὰ βράχια» καὶ «Ἄπὸ τὸ Πνευρολόγιό μου» τοῦ Ἀφροκῆνον. — Δύο Ἀνέκδοτα τῆς Κυκλαϊκῆς. — Ὁ «Ψαράς» τοῦ Ἀργεῖου. — «Στὴ Σελίδα μας» καὶ Ἀνέκδοτον τῆς Ἐξο-ρίστου Ἀνθίμου. — Ἡ «Ἄνοιξις» τῆς Μασκῶν. — Παιδικὰ Πνεύματα διαφόρων.

Ἀπορησίνται: Παύλινα (ὁμοῖα με δη-μοσιευθέντα) — Ἀγγλικῆ ἰδιοτροπία — «Τὸ ποταμῆμα» — Ὁ ἀνέος ὑποφήγιος — «Ὁ πόθος μου» (πολὸν ρομαντικόν.) — Ἡ «Τὰ καλὰ παιδιὰ» — Ἡ «Πίλιος καὶ Βορρᾷς». — «Πρωτομαγιά» — «Ἄνοῖξιν» (φθάνουσιν πλέον αἱ ἀνοῖξεις τὰ ἄλλα γνωστὰ ἢ ἀκατέλληλα.)

ΕΓΚΡΙΣΙΜΟΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΟΝ

[Ὅδεν ψευδώνυμον ἐγκυριεῖται ἢ ἀναγνωσθῆν ἂν δὲν συνοδεύεται ἐπὶ τὸ δικαίωματος φε. 1. Τὰ ἐγκυριόμενα ἢ ἀναγνωσόμενα ἰσχύουσιν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1910. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ α. ἀνή-κουσιν εἰς ἀπόφιν, καὶ ὄσα ἀπ' ο. εἰς κοπίσιμα.]

Νέα ψευδώνυμα: Παιδι τῆς Ἀρχαίου, α. (Κ. Π.) Βασιλεὺς τῆς Κολάσεως, α. (Γωδ) Κόκκινη Διάβολο, κ. (Ε. Π.) Καπέλλο Σαν-τεκλέ, α. Μελάχρο, κ. (Ε. Σ.)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Οὕδεμα πρῶτα δὲ δημοσιεύεται, ἂν δὲν συν-οδεύεται ἐπὶ τὸ ἀντικείμεν ὅς ἔφη: Διὰ τὰς πρῶτας τρεῖς προτάσεαι λεπτὰ 26. Διὰ τὰς καὶ πλεόν τοῦ αὐτοῦ φύλλον, 6 λεπτὰ ἢ λέξις. — Προτείνουσι μόνον οἱ ἔχοντες ψευδώνυμον ἰσχύον διὰ τὸ εἶδος τοῦτο, πρὸς τοὺς ἔχοντας ψευ-δώνυμον ἐπίσης ἰσχύον διὰ τὸ εἶδος τοῦτο. Προτά-σεαι μετ' ὀνόματι, ἢ μετ' ὑποφύνημα καταγγημένα, δὲν δημοσιεύονται. — Ὁ ἐντός κεντρικῶσων ἀφίχθῶσ σημαῖναι πᾶσα τετράδιον δὲν ἀνταπέτα-σεν εἰσέτι ὁ προτείνων.]

Μικρὰ μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλά-ξουν: τὸ Δουλοῦδι τοῦ Βράχου (0) μετὰ Σουλτᾶν, Ἀθῶνα τῆς Κεζῆς, Χρυσὴν Καρδίαν, Πατριὴν Ναυιοπούλαν, Τύσσαν, Τσικαροῦσαν, Γαλανόλεμνη, Ἀμαρυλλίδα, Ζίνα. — τὸ Διονὺν Κόρινθον (0) μετὰ Δουλοῦδι τοῦ Βράχου, Νεάνδιαν τοῦ Ἰονίου, Ἀμαρυλ-λίδα, Παπαροῦσαν ἢ Ποθητῆ Κοινσαντι-νοπούλοισ (0) μετὰ Γιανκῆν ἢ Ἐλιάν, Ὀθρανίαν Μολιερῆ, Πισαχὴν Νεσαῖδιαν, Ροδοκίαν Ἑλληνοπούλαν, Ἀερονανοπούλαν ἢ Ἰδι-οτροπος Σαντούλα (0) μετὰ Ἀφροκῆνον, Παπα-ροῦσαν, 25 Μαρτίου ἢ Κυκλαϊκῆ (0) μετὰ Ἀτλαντικόν, Διονὺν Τριαντάφυλλον, Ἀίνυ-πιαν Βασιλοπούλα, Μοῦτσον τοῦ Ἀβέρωφ, Μηρικῆν Σουρῆν, Σκότος.

Ἡ Διαπλάσις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: Μόδιον (πού ἐλάσαν ὀλίγας στιγμὰς ἀπὸ τῶν ὕπνων τῆς; διὰ νὰ μὴ γράψῃ δύο λέξεις καληνίχτα!) **Χωτικό** Ἀστρογάλε (ἐλάβα; εὐχαριστῶ;) **Ἠχώ τῆς Ἀμυγῆς** (ὠραία, βλέπω, διασπιδάξεις; πρόσεχε ὄμως τὰς σκάλας· ἐστὶ θύαν τὰς μετρά κανεῖς...κουτρούβαλῶντας, τὰ 35 σκαλιά φαίνονται 135;) **Ἀπρόμητον Λεωνίδα** (ζήτησε ὁ διανομέας, διότι τὴν ἴδιαν ὥραν πάντοτε στέλλονται τὰ φύλλα εἰς τὸ ταχυδρομεῖον) **Ἰδιότροπον Σαν-θούλαν** (ναί, ὁ διαγινωμιστὴς τῶν Λευκῶν Λέξεων θὰ ἐπαναληφθῇ) **Μπαρουτοκαπιναμένη Γαλανόλευκην** (βεβαίως; εἶνε κανεὶς ὑποχρεωμένος; διάδρασε τὸν κανονισμόν, εἰς τὸ ἴον φύλλον) **Κορυθαίολον Ἐκτορα** (εὐχαριστῶ πολὺ τὸ ψευδώνυμον περὶ τοῦ ὀπίου ἱρωτικῆς, ὑπάρχει) **Τὴ Σβοτό μασ Κανδήλη** (ἔστειλα) **Στυλιανὴν Β.** (ἡ Κυριακὴ μασ δὲν θάρχησθ, ἐτοιμάζεται ὁλονὴν γράψου) **Ἐδοσμον Ρίδον** (χάρτην λύσεων ἔστειλα) **Γεώργ. Σπ. Διβ.** (εἶμαι βεβαία ὅτι τὸ ἡγενοί, διότι τὸ Παίγιον εἶνε κοινὸν καὶ γίνεται κατὰ διαφοροὺς τρόπους, αὐτὸν δὲ ποῦ ἔστειλε, θὰ τὸν ἐπὰρ μόνος του) **Κόβλαν Αἰβ.** (ἔστειλα) **Καύχημα τῆς Ἠπειροῦ** (βραβεῖον ἔστειλα· ἔχει καλῶς) **Ἀδοκρομένηων τῶν Βαλκανίων** (ὠραία ἡ ἰδέα σου, ἀλλὰ πρέπει νὰ τὴν ἀσπαστοῦ; οἱ διδάσκαλοι, ἐνῶ ἔγωφ ὁποῖοινομαί πρός μαθητὰς· τετράδια ἔστειλα) **Ἀρρονατωπόδιον** (ἐκ παραδρομῆς τὸ 26 ἔγινε 20· τῶρα ἐδιορθώθη· πῶς ἐπῆγαν αἱ ἐξετάσεις;) **Ἠλιοβασιλευμα** (δὲν ἔχουν κερμίαν σημασίαν αὐτὰ, καὶ μὴν ἀνησυχῆς· ἔδωσα τὴν ἐπιστολὴν εἰς τὸν κ. Φ., ὁ ὁποῖος θὰ ἐναγορήσῃ εἰς τὸ ἴδιον μέρος διὰ τὸ ἴδιον ἔμμα, διὰ νὰ τὰ ἐξηγήσῃ καλλίτερα) **Ἰούλιον Κάισαρα** (ἔστειλα) **Κάριον** (ἔστειλα ἐπὶ τετράδια) **Μασρομένηων** (ὠραία αἱ εἰκόνες, εὐχαριστῶ πολὺ) **Ἐδελπὶ Μέλλον** (ἔστειλα· δὲν εἶνε λάθος) **Ἀθωμον, Πόθον τοῦ Ἑλληνομοῦ** (εὐχαριστῶ θερμῶς) **Ἀνδρείον Ἀνδριον** (εὐχόμαι εἰς τὸν Σύνταλλογόν σας «Ἐρμῆν» ναναδειχθῆ πρῶτος εἰς τὸ Σεσπάρμα) **Παλλάδα, Παλιόριον** κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 30 Μαρτίου, θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχῆς.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεσφαί; ἔξ Ἀθηνῶν καὶ Πατριῶως μέχρι τῆς 20 Ἀπριλίου ἐν τῶν Ἐπαρτιῶν μέχρι τῆς 27 Ἀπριλίου ἐν τοῦ Ἐξωτερικοῦ μέχρι τῆς 15 Μαΐου.

Ἡ ἄρα τῆς τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου δέον νὰ γράφωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγινωμιζόμενοι, παύεται ἐν τῷ Γραφεῖο μασ εἰς φηκέλους, ἐν ἑπιστολῆς πρῶτος 20 φύλλα καὶ τρίται φρ 1.)

Νέος Διαγωνισμὸς Ἀύσεων

Κατὰ τὸ νῦν κείμενον κρατηθηθέντα, ἀπὸ τοῦ σημερινῶ φύλλαδιον ἀρξίζει ὁ νέος 120ὸς Διαγωνισμὸς τῶν Ἀύσεων.

183. Συλλαβογράμμος

Ἐν σύμφωνον καὶ ζῶιον τὰ βάζω ἐστὶ γραμμῆ, Κί ἓνα ποτὸν ὠραῖον Ἀφρίζει ἐστὶ στιγμή.

Ἐστέλη ὑπὸ τῆς Δουλικίας τῶν Σαλώγων

184. Στοιχειογράμμος

Ἀπὸ φυτὸν κοινοτάτων Ἀν κόψης τὸ κεφάλι, Παπὰς θὰ γίνῃ, φίλε μου, Αὐτὸς ποῦ θὰ τὸ βάλῃ.

Ἐστέλη ὑπὸ τοῦ Ἑλληνος Σημαιοφόρου

185. Ἀναγραμματισμὸς

Εἶμαι ἐχθρὸς τῶν φωτογράφων Ὅπως ἔχω ἀν μ' ἀφίσης,

Ἄσπλαν δὲ βοῶν καὶ τράγων Ἄν μὲ ἀναγραμματισμός.

Ἐστέλη ὑπὸ τοῦ Σεμνοῦ Ἰου 186. Γωνία

- + * * * * = Ζῶιον μυθολογικόν.
- * + * * * * = Μίγαλλον.
- ** + * * * * = Ἀρχαία βασιλοπάσις.
- ** * + * * * = Διάσημος γυνή.
- ** + * * * * = Θυά.
- * + * * * * = Βασιλισσα τῶν Ἐθῶν.
- + * * * * * = Ποταμὸς Μακεδονίας.

Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν ὀμηρικόν βασιλέα. Ἐστέλη ὑπὸ τῆς Ἑλληνας Ἑλλάδος

187. Κρυπτογραφικόν

- 1 2 3 4 5 6 7 8 = Ποιητῆς.
- 2 3 4 2 5 2 = Χώρα τῆς Ἀσίας.
- 3 5 6 4 7 8 = Ἀρωμα.
- 4 5 3 5 7 8 = Ἀρχαῖος βασιλεὺς.
- 5 4 6 2 5 3 7 8 = Ἀυτοκράτωρ Ρωμαίας.
- 6 7 4 7 8 = Νῆσος.
- 7 1 2 7 3 = Φάρμακον.
- 8 1 3 2 7 8 = Πτηνὸν.

Ἐστέλη ὑπὸ τῆς Ἰδανικότητος

188. Διπλὴ ἀκροστιχίς

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦν Κράτος τῆς Ἀσίας, τὰ δὲ τρίτα γράμματα χώραν τῆς Ἀφρικῆς. 1, Ποταμὸς τῆς Ἑλλάδος; 2, Χρονικὴ διαίρεσις; 3, Γυνὴ τῆς Παλαιᾶς Γραφῆς; 4, Χώρα τῆς ἀσιατικῆς Ρωσίας; 5, Φυσικὸν φαίνόμενον; 6, Νῆσος τῆς Ἑλλάδος.

Ἐστέλη ἀπὸ τὸ Ναυτάκι

189. Ἐπιμοσύμφωνον

υ - αη - αι - εια - ιαι

Ἐστέλη ὑπὸ τοῦ Καυχίματος τῆς Ἠπειροῦ

190. Γεγράφος

$$M \frac{R}{ou} \times \frac{I}{I} \frac{I}{I}$$

Ἐστέλη ὑπὸ Πέτρον Δ. Πασχάλη

ΛΥΣΕΙΣ

- τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τῶν φύλ. νῦν 8 καὶ 9.
- 68. Σαλέπτηρ (ς, αἶψ, πῦρ.) - 69. Βαμδαξ-ἄβαξ. - 70. Λεβθός-λέμβος. - 71. Ἴος-ἴος. - 72. Τὸ καντάρι.

73. ΚΙΣΣΟΣ 74. Νύρον ἀναμήματα μὴ μόνον διπν. ἸΣΤΟΣ (Ἡ ἀνάγνωσις κατὰ ΣΤΑΣ) διαγωνίου; ἐπειδὴ δὲ ΣΟΣ ἢ ἐπιγραφὴ εἶνε κερικινική, ἀναγινώσσεται ὅτις εἰσιον καὶ ἐκ τῶν ἄνω καὶ ἐκ τῶν κάτω.) - 75. ΕΠΟΥΣΑΛΗΜ (ἔλος, ρῦμα, Ὀλορός, ὦλη, σάλος, ἄλσος, λομὸς, ἥλος, Μῆλος.) - 76. ΚΙΘΑΡΑ (Κύκλος, τήρας, Κῦθρα, Θῆβαι, ΜέγαΡα, ἀσπάλαξ.) - 77. Γυναὶκί κόσμον ἢ σιγῆ φέρει. - 78. Φθὸν ὁ θεὸς ἐποίησεν (Φῖ σὺν ᾧ - θεὸς ἐπὶ εἰς ἔν.)

79. Ὑπερίον (ὕπερ, ἴον.) - 80. Θύμας-θαύμα. - 81. Πούς - οὐς - ὤς - ες = 200

82. ΒΟΡΑ 83-85. 1, Γηράσκω ἀεὶ διδάσκαμος. 2, Φίλει τὴν πατρίδα καὶ ἄδικος ἢ. (ἢ: ἀγάπη) 3, τὴν ἀλήθειαν καὶ πικρὰ ἢ. 3, Ἡ ψυχὴ βλέπει καὶ μὴ βλέπωσιν οἱ ὀφθαλμοί. - Ἄξιος ὁ ναυαρχος τῆς νεῦς. (Ἡ ἀνάγνωσις ἐκ τοῦ κάτω Α κάμνει τὸν γῦρον τοῦ ἀγχιματος καὶ τελειώνει εἰς τὸ μῆσαιον Σ. - 87-92. Τῇ προσθήκῃ τοῦ Τ: ἄμμος, ἄμμοι, ἄμμοις, ἄμμοιας, ἄμμοισ, ἄμμοις. - 93. ΑΒΣΒΟΣ (Ἀβερρον, ΡΒα, Κἀστατον, ΚέρΒερως, Κόπρος, Μέλισσα.) - 93. Ζῆχῦτρα ζῆφιλια. - 95. Ἡ σαρκοφάκις ἐλέγχε (εἰς ἰν ἠ - δις εἰς - εἰλ ἐν χ.)

ΕΒΔΟΜΑΘΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΟΥ ΠΑΙΓΝΙΟΥ ΤΟΥ 16 ΦΥΛΛΟΥ
(Ἰδε τὴν λύσιν εἰς τὴν σελίδα 153)

ΑΘΗΝΑΙ: Ἀρκαλία Ἀρσένη, Ἰω. Γε. Βοζάνης, Λεων. Ζ. Μπίσης, Ἄνδρ. Κατσαράκης, Καλλιόπη Διπλάρη, Ἰω. Θ. Κινδύνης, Ἄννα Μ. Βουίγαρη, Δημ. Μαρ. Γιαννουκάκης, Ἄντ. Α. Ρωσίας, Δημ. Π. Κυριακόπουλος, Ἄντ. Γ. Κοροστιαίου, Δημ. Ἄνδρέου.

ΠΕΙΡΑΙΑΣ: Ἡλ. Π. Δομένικος, Διον. Γεωργιάδης, Ἰω. Παπαγιάννης, Γεώρ. Π. Ζεπάτος.

ΕΠΑΡΧΙΟΝ

ΔΗΦΙΣΣΗΣ: Δ. Γ. Παφίτος.
ΑΝΔΡΟΥ: Ν. Γ. Ρασιτάκης.
ΚΑΛΑΜΩΝ: Ἀρ. Θ. Κουταρομπατόπουλος (τοῦ ἴσου φύλλου).
ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Ἄναστ. Σ. Τηλιγάδης.
ΝΕΥΚΑΔΟΣ: Χρ. Σπ. Κοκκαλιάνης.
ΠΑΤΡΩΝ: Κων. Γ. Κοροστιαίου, Ἰω. Ἀρ. Μεσοσητῆς, Ἄντ. Θ. Γαβριλάκης, Δ. Α. Μαυλιβέρας, Φρ. καὶ Ἄλ. I. Ττρούλιτης (ἴσου φύλ.).
ΠΥΡΓΟΥ: Φωτ. Θ. Κορονοκόλης (ἴσου φύλ.).
ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Ἰω. Χ. Χέλμης.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: Ἐνας χωρὶς ὀμογραφικὸν (ἴσου φύλ.).
ΚΟΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ: Ἀλεξάνδρα Κ. Δαναοῦ, Δανάη Κ. Δαναοῦ, Θεοφανῶ Χ. Χριστοφορίδου, Δημ. Πανόςκοιτος.
ΜΙΤΥΛΗΝΗΣ: Ἄντ. Α. Πρωτοπάσης.
ΠΥΡΓΟΥ (Βουλαγιάς): Ὅληα Κιτασοῦτη.
ΣΤΕΦΑΝΟΥ: Χ. Βασιλ. Παλαθοφίλου.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Οἱ ἀνωτέρω λῦται εἶνε μόνον 36, διότι τὸ Παίγιον ἴτο κάρα πολλὴ ὀμοσολον, καὶ ἔξ αὐτῶν μόνον ὅσοι ἴσαν τὴν ὀρθὴν λύσιν. Τούτων τὰ ὀνόματα ἀτέθησαν εἰς τὴν Κληρονομίαν καὶ ἐκλήρωθη ΔΕΔΜ. Α. ΜΑΓΚΚΑΙΒΕΡΑΣ, Πατρῶν, ὁ ὁποῖος ἐνεργάση διὰ μίαν κομμητῆριαν (ἀπὸ 1 Ἀπριλίου μέχρι 30 Ἰουνίου). Ἐπερίσσευσε δὲ καὶ δρ. 1,10, ἡ ὁποία θὰ προστεθῆ εἰς τὸν προσεχῆ Διαγωνισμὸν.

ΜΙΚΡΑΙ ἈΓΓΕΛΙΑΙ

Ἡ λέξις μὲ ἀπλὰ στοιχία τῶν 8 αστεριῶν λεπὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητὰς μασ λεπὰ 5 μόνον μὲ πᾶρα ὀμοσολον, καὶ μὲ καὶ φρατα τὰ τοιαύταια. Ἐλάχιστος ὄσος 15 λέξεις, ὀμοσολον καὶ ἀεγινώσσεται τῶν 15 πληροῦνται ὡς τὰ ἄνω 15. Ὅ χωριστὸς στίχος, ἔστω καὶ ἀπὸ μίαν λέξι, μὲ κεφαλαία ἢ παρὰ ἢ ἀπλὰ ποικιλία τῶν 8 αστεριῶν, ὀμοσολον ὡς ἔξ λέξεις ἀπλά. - Αἱ μὲν σαρκοφάκις ὑπὸ τοῦ ἀνωτέρου ἀγγελία δὲν δημοσιεύονται.

Παρακαλοῦνται οἱ ἀγορασταὶ τοῦ Μαραθονομάχου Τηλ. Μ. καὶ Βερ. Κ. νὰ μὴ εἶνε ἀσυνάρτητοι. - Μαραθονομάχος. (1,69)

Σύλλογος Ἐμμερῆς ἐν Ἄνδρῳ, πρὸς διδοσὴν τῆς Διαπλάσεως. - Παναγοῦθον ζητοῦνται μὲλη. Συνδρομὴ μηνιαία 50 λεπτὰ. Ἐπιλογή διὰ τὰς ἔσεις 11 Ἀπριλίου. Διεύθυνσις: Πέτρον Δ. Πασχάλην, Ἄνδρῳ. (1,70)

Τσαυκετῆ Μοχμέτ! Σὺν πλουθῆς κί ἀσπρισ, στείλε μασ τὴ φωτογραφία σου, αἱ;! - Ἰδανικότης καὶ Σια. (1,71)

Πησιάζει ἢ φωτογραφία; ἄραγε ἐτοιμάσει τῆς πᾶσας εἰ Προῦ; Πιστεύω πῶς δὲν θὰ μὲ ξεχάσης. - Μωσοῦς. (1,72)

Ανταλλάσσω σ. ρ. καὶ Μ. Μ. πανταγοῦθον. Ἄνις Θεμανοσεία Κορδία, ρ. Γ. Σούργου. (1,73)

Ἐξεδόθησαν

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ
ΓΙΑΝΝΗ ΠΕΡΤΙΑΛΙΤΗ
ΔΡΑΧ. ΔΥΟ
ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ: I. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΝ, ΣΠΕΤΣΑΣ

